

Planetarum
Latio quo-
modo fiat.

rata est) circumvehuntur, sic per il-
lam etiam ad ampliorem locum à So-
le (quousque scilicet se hæc virtus in
quo vis corpore pro sua quantitate seu
mole extendere potest) pelluntur;
qui locus præcipuè in medio cujusvis
orbis virtutis, seu ut ita dicamus, in
Æquatore est. Sed quoniam ob infi-
tum impulsus semper aliquid exce-
dunt ultra Æquatorem, usque dum ve-
niunt ad illum activitatis Sphæræ lo-
cum, ubi circulus angustior incipit fie-
ri, quem Tropicum vocamus (vide
etiam in lib. 4. cap. 3.) coguntur rece-
dere & iterum ad ampliorem locum,
Æquatorem scilicet declinare, quod
semper fit oblique, secundum ni-
mirum successionem Signorum, sicuti
hac de re supra lib. 5. cap. 16. pluribus.

Proximiores
Planeta ve-
locius cir-
cumvehun-
tur.

Hinc quilibet ex Erronum familia,
quò magis à Sole remotus, eò majo-
rem habet circumferentiam, lentius-
que periodum suam absolvit (orbis
etiam virtutis Solis quia longius, &
magis à Sole protenditur, tenuior &
debilior evadit.) Quantò autem mi-
nus à Sole, tantò minorem circum-
ferentiam habet citiusque circumdu-
citur.

Cùm itaque Mercurius Soli pro-
ximus existat, necesse est eum Latio-
nes periodicas reliquorum Planeta-
rum suo progressu excedere: Macu-
las verò Solares seu invisibiles istos
Planetas, prout sint Soli proximio-
res, eò citius etiam circa Solem (de-

cimo scilicet vel 20, vel 30, vel 40,
vel 50 &c. die) deferri. Ex quo deni-
que sequitur, Saturnum remotissi-
mum à Sole vix intra 29½ annos, cir-
culum suum periodicum absolvere;
Jovem intra annos 12; Martem in-
tra annos 2; Tellurem intra Annum
unum. Venerem intra menses 7½;
Mercurium intra menses 3. uti viden-
dum est lib. 1. cap. 14. 15. &c. & cap. 6.
antecedenti.

Latio perio-
dica cujus-
vis Planeta.

Denique suprâ lib. 5. cap. 6. men-
tionem fecimus: Accidere posse,
quod in tam velocibus lationibus,
Planetæ nonnunquam de eorum
atmosphæra vel aëre aliquid post
se in æthere seu Spatio isto Vacuo
relinquant, quæ materia deinde per
Solis vorticem continuâ fluctuatio-
ne coagmentata vel conglobata, &
à Sole illustrata præsertim si in ma-
gnâ copiâ è majoribus Planetis ex-
istat, nobis visibilis fiat, ac propter
majorem distantiam quasi nova scin-
tillans stella appareat; quamvis hæc
scintillatio non quidem Vertigini aut
circumgyrationi ipsius Corporis (ut
fit in Sole & stellis Fixis) sed tantum
oscillationi vel vibrationi adscriben-
da, quæ scil. per receptionem scintil-
lationum à Sole & Fixis in corporibus
ejusmodi pellucidis & ab oculo nostro
longè distitis, causatur, de quibus
lib. 4. cap. 13. & 14. ut & appendix
lib. 5. relegenda. vide quoque finem
cap. 2. in lib. 7.

Nova stella
unde?

CAPUT XII.

De Motu Planetarum.

Planeta
omnes ha-
bent motum
vertiginis.

Sicut de Telluris motu Vertigi-
nis lib. 5. cap. 15. diximus, eo
quoque modo Planetarum glo-
borum unusquisque pro salute sua cir-
ca proprium axem sese vertit. Quod
etiam ex diversis Phænomenis, per
diversas eorum, Telescopiis depre-
hensas figuras satis apertè colligi-
tur.

Sic ergo inquit P. Reita in Oculo
Enoch & Eliæ lib. 4. cap. 2. fol. 204.
Planetas circa proprios suos axes conti-
nuò gyrari rotarique apud me indubita-

tum est; & quidem Jovem ita gyrari
phænomena Jovialia omninò arguunt
&c. Quod etiam confirmat Francis-
cus Fontana, & Kircherus in Itinerario
Ecstatico.

Sed cum corpora Planetarum di-
versæ sint magnitudinis, & proinde
Lationes suas periodicas diversimo-
dè perficiant, facile concludendum,
quod motus eorum vertiginis non
perficiantur æquali inter se modo
seu tempore; Verùm quantò ma-
jora sunt corpora, tanto tardior